

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det svirrer med mærkelige, udokumenterede ting. Vi hørte tidligere i debatten hr. John Dyrby fra Socialdemokratiet, der ikke anede, hvordan tingene hang sammen, og som troede, at de danske myndigheder ikke turde sende folk hjem på grund af forholdene i hjemlandet. Han var altså ikke klar over, at det drejer sig om, at vi ikke har en tvangshjemsendelsesaftale med Irak og Kosovo.

Nu hører jeg så hr. Arbo-Bæhr læse et rørende brev op fra nogle kvinder i Sandholmløjren, var det vist, der skriver, at de ikke kan rejse hjem. Jeg hørte ikke, at hr. Jørn Arbo-Bæhr overhovedet interesserede sig for, hvorfor de ikke kunne rejse hjem. Altså, hvis der overhovedet er nogen interesse for at diskutere det her spørgsmål sagligt og ikke bare presse sentimentale tårer frem på grund af et eller andet, så ville vi da have fået den oplysning, som vi savner om, hvorfor de ikke kan rejse hjem.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu sprang jeg med vilje en række sætninger over i det her brev, fordi jeg ikke ville belaste Folketinget med sådan bare at lire et langt brev af, men jeg vil godt læse nogle få linjer mere for ligesom også at give hr. Jesper Langballe et indtryk af, hvordan det er for afviste irakiske asylansøgere. Der står nemlig:

Situationen i Irak er ude af kontrol. Magtbalancerne forskydes hele tiden, og vi frygter for vores og vores familiers og børns liv, hvis vi tager tilbage. At Saddam Hussein ikke længere er ved magten, ændrer ikke ved det faktum, at mange af hans tidligere tilhængere stadig operer rundt omkring i Irak, og at hævnaktioner af enhver slags i øjeblikket er hverdagskost.

De frygter for deres liv, hvis de vender tilbage.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at det der jo er sådan en almindelig situationsbeskrivelse af et Irak, der er temmelig uroligt. Hr. Jørgen Arbo-Bæhr ved formentlig godt, at for at få flygtningestatus skal man være personligt forfulgt. Det, at der er uroligt, at der øves terror, og at terror rammer fuldkommen tilfældigt, er jo et vilkår, som de mennesker deler med resten af befolkningen, og det gør en ikke til flygtning.

Kl. 18.45

Mener hr. Jørgen Arbo-Bæhr ikke, at de mennesker kunne have en moralsk pligt til i solidaritet med folk i Irak at tage hjem og være med til at bygge landet op og gøre det bedre, eller mener hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at man i virkeligheden skulle evakuere hele Iraks befolkning et andet sted hen?

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr ved da, at den beskrivelse overhovedet ikke efter nogen begreber hjemler ret til asylstatus.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er der mig bekendt ikke nogen som helst, der har snakket om, at de mennesker skal have asylstatus. Det er hverken det, jeg har sagt, eller som nogen af de andre ordførere fra oppositionspartierne har sagt. Ingen har sagt, at de mennesker skal have asylstatus, ingen! Men det er et faktum, at de mennesker bliver i det her land af én grund, og det er, at de frygter for deres liv, hvis de vender tilbage. Det synes jeg er en rigtig god grund til at blive her.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Og så til den sidste ordfører, hr. Høgni Hoydal.

Høgni Hoydal (TF):

Vi i den nordatlantiske gruppe støtter forespørgernes forslag til vedtagelse. Vi ser ikke den danske udlændinge- og flygtningepolitik som et internt dansk anliggende. Det er en global sag, en grundlæggende moralsk sag og selvfølgelig en sag om menneskerettigheder og børns rettigheder.

Ude af øje, ude af sind, det er desværre en realitet både i medmenneskelige relationer og ikke mindst i politiske forhold og beslutninger. Jo længere væk vi er fra de direkte umenneskelige forhold og fra muligheden for at sætte os i næstens sted, desto nemmere er det at lave systemer, hvor de, der konkret har ansvaret og træffer beslutningerne, ikke skal konfronteres med konsekvenserne for de enkelte mennesker, der skal leve med beslutningerne. Og derfor er vel alle umenneskelige systemer altid opbygget i et hierarki, hvor de, der lever med det til daglig, ikke er dem, der træffer beslutningerne.

Jeg har desværre ikke besøgt et asylcenter, og jeg tror heller ikke, jeg helt kan forstå, hvor svært det er for dem, der lever med disse forhold, vi har fået beskrevet. Men det burde ikke